

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

נ.מ.

עין משפט נר מצוה

(א) [לעיל ט:י, ט] [לקמן טא.]. (ב) רש"י וס"א. (ד) [ג"ל מן האירוסין בין מן הנשואין אף וכו' וכו'א [גלקמן], ט] [מנחות לו: א] [לקמן ט.א.]

תורה אור השלם

1. והוא אשה בביתוהיה יקח: ויקרא כא יג
2. אלקמה ונרשיה והקלה וזה את אלה לא יקח כי אם בתולה מעמי יקח אשה: ויקרא כא יד
3. ויאמר יהודה לתמר פלחו שבי אלקמה בית אביך עד יגדל שלח בני כי אמר פן ימות גם הוא כאמרי ותלך תמך ותשב בית אביה: בראשית לח יא
4. ונתן האיש השכב עמה לזבי העצור המשמים קספ וכו' והיה לאשה תחת אשר ענה לא יוכל שלקחה כל ימיה: דברים כב כט

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה הא ג"ג אישתי וכו' דכ"ה אירוסין. ג"כ צ"ק דקידושין קא מיעביא ליה וע"ש דף ט"א:

מוסף רש"י

נתארמלו או נתגרשו. מן ההנטיס הללו, מן הנשואין פסולות. דשייה חללה צביאנו (דעיל נו). מן האירוסין כשרות. דאפילו ר"מ לא פסקל מן האירוסין אלא צביאנו דמשמרת ליה צביאנו פסולה אצל ממו לא (סס). פרט לבוגרת. ולא אמרין מקצת בתולים ככל הנמולס (כתובות צז). בתולה אפילו מקצת בתולים משמנו. אף הוא כמיז והוא אשה בתולה יקח (סס). בביתוהיה כשרה. במקום בתולים הקפיד הכתוב אצל נבעלה שלא כדרכה והוא נערה כשרה לכתן גדול (סס). עד שיהיו כל בתוליה קיימין. לענין צביאה שלא נבעלה אפילו שלא כדרכה (סס צז).

תוס' חד מקמאי

אמר רב יהודה אמר רב נבעלה שלא כדרכה פסולה לכהונה פי' לכ"ג מתוך רבה ולו תהיה לאשה באשה הראויה לו פרט לאלמנה לכ"ג גרושה וחלוצה לכתן הדיוט ה"ד אלימא כדרכה מאי איריא משום אלמנה תיפוק ליה דה"ל בעולה. פירוש הוא תניא לקמן אנוסת עצמו ומפוחת עצמו לא (תשא) וישא אלאן לאו בשלא כדרכה ומשום אלמנה אין משום בעולה לא. הוא מני ר"מ היא רוב דאמר כר"א ושמועין מהא מתניא שלא כדרכה יש לה קנס. ואקשינן אי כר"א מאי איריא משום בעולה. וקשה לן ומאי

מהו. לכונסה משבגרה או לא: צפר. קימה דאירוסין אזלינן ושריא ליה או צמר נישואין אזלינן וכיון דבגרה אסירא ליה: מן האירוסין כשרות. אלמנה בפסול כהונה צמר נישואין אזלינן מדלא פסול אלמנה שנתארסה לכ"ג ומת: ינווס. אלמנה צמר אירוסין אזלינן: שאני הסס דכתיב אשה. כי אם צמולה מעמיו

יקח אשה והיא אשה קרא יתירא הוא ומיניה מרבינן לקמן צפירקין (דף סא). דלס אירס אלמנה ונתמנה להיות כהן גדול ינווס: אחת ולא שמים. מירוצא הוא אחת יש לך לרבות ולא שמים: הא אישתי גופה. צוגרת נשתנה גופה מן אירוסין לנישואין אלמנה לא נשתנית: מתנני' ולא ישא אם הנוגרת. פלוגתייהו מפרש צמני': גמ' פשטא. אלמנה סתמא משמע מסמר. שכי אלמנה (צדאשית לח): דומיא דגרושה. וצגרושה פשטא ליה דסתמא היא דלית לך לנימץ דליפנין ג"ש צאלמנה: צמולה. אי הוה כתיב צמולה יקח מקצת צמולה משמע והוא מישמתי צוגרת סתמא דכתיב צמולה מיתקרא צוגרת דמשמע דצעינן כל צמולה: צמולה. צ"ת יתירא דמשמע הוי למדרש צמקוס צמולה דהיינו דכרכה אס נבעלה נפסלה לכ"ג אצל צבעילה שלא כדרכה לא דלמיסר צעולה שלא כדרכה ליכא למימר מהאי קרא ולמדרש עד שיהו כל צמולה קיימין ואפילו שלא כדרכה כדדרשינן ליה אליבא דרבי אלעזר כיון דצמולה ממעט צוגרת כ"ה צעולה שלא כדרכה הלכך כי תשא קרא למישרי אחא וכדדרשינן: ורבי אלעזר ורבי שמעון סברי. אי הוה כתיב צמולה שלימה משמע ומיתקרא צוגרת סתמא דכתיב צמולה אפילו מקצת צמולים משמע לרבות צוגרת: צמולה. צ' יתירא משמע סתמא צמולה שלא אצדה מהס כלום על ידי צביאה צין כדרכה צין שלא כדרכה וכיון דאיתרביא צוגרת להיתירא איצטרך למיסר צעולה שלא כדרכה: פסולה לכהונה. לכ"ג שמוזה על הצמולה אצל להדיוט אפילו כדרכה כשרה ואין זונה אלא הנבעלת לאסור לה: ולו ספיה לאשה. צמאנס נערה צמולה כתיב: פרט צאלמנה. מן האירוסין וזה המאנס כ"ג הוא או גרושה או חלוצה מן האירוסין היא אס כהן הדיוט הוא: סידי דמי. הך צביאת אונס שצא עליה כהן גדול זה: סיפוק ליה דהויא לה צעולה. ותניא לקמן [ע"ז] אנוסת עצמו ומפוחת עצמו לא ישא:

מהו בתר נישואין אזלינן. מתוך פירוש הקונטרס משמע דשמואל ידע דמיעביא ליה אס מותר לכונסה משבגרה או לא אע"ג דמתניתין לא איירי צביאסור קימה מ"מ שמואל הוה מדמי אסור קימה לאסור חללה וקשה לר"י דמעיקרא פשט ליה שמואל דצמר נישואין אזלינן וצמר הכי פשט ליה דצמר

מהו בתר נישואין אזלינן או בתר אירוסין אזלינן א"ל תניתיה ⁶ נתארמלו או נתגרשו מן הנשואין פסולות מן האירוסין כשרות אמר ליה לשויה חללה לא קמיעביא לי דביאה היא דמשויה חללה כי קמיעביא לי ויהוא אשה בביתוהיה יקח מאי קימה דקדושין בעינן או קימה דנישואין בעינן אמר ליה הא נמי תניתיה ⁷ אירס את האלמנה ונתמנה להיות כהן גדול ינווס שאני התם דכתיב ² יקח אשה הכא נמי כתיב אשה אחת ולא שתיים ומה ראייה יהא אישתי גופה והא לא אישתי גופה: מתנני' כהן גדול לא ישא אלמנה בין אלמנה מן האירוסין בין אלמנה מן הנישואין והוא ישא את הבוגרת ר' אלעזר ור' שמעון מכשרין בבוגרת ⁸ [ולא ישא את מוכת עין]: גמ' תנו רבנן ³ אלמנה לא יקח בין אלמנה מן האירוסין בין אלמנה מן הנישואין פשיטא מהו דתימא לילף אלמנה אלמנה מתמר מה להלן מן הנישואין אף כהן מן הנישואין קמ"ל ואימא הכי נמי דומיא דגרושה מה גרושה ויבין ⁷ מן הנישואין בין מן האירוסין אף אלמנה בין מן האירוסין בין מן הנישואין: ולא ישא את הבוגרת: ⁸ תנו רבנן והוא אשה בביתוהיה יקח פרט לבוגרת שכלו לה בתוליה דברי ר' מאיר ר' אלעזר ור' שמעון מכשרין בבוגרת במאי קא מיפלגי ¹⁰ רבי מאיר סבר בתולה אפילו מקצת בתולים משמע בתוליה עד דאיכא כל הבתולים בבתוליה בכדרכה אין שלא כדרכה לא ורבי אלעזר ורבי שמעון סברי בתולה בתולה שלימה משמע בתוליה ואפי' מקצת בתולים בבתוליה עד שיהיו כל בתוליה קיימין בין אמר רב נבעלה שלא כדרכה פסולה לכהונה מתיב רבא ⁴ ולו תהיה לאשה ¹¹ באשה הראויה לו פרט לאלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט היכי דמי אלימא בכדרכה מאי איריא משום אלמנה תיפוק ליה משום דהויה לה בעולה אלא לאו שלא כדרכה ומשום אלמנה אין משום בעולה לא הא

מהו בתר נישואין אזלינן. מתוך פירוש הקונטרס משמע דשמואל ידע דמיעביא ליה אס מותר לכונסה משבגרה או לא אע"ג דמתניתין לא איירי צביאסור קימה מ"מ שמואל הוה מדמי אסור קימה לאסור חללה וקשה לר"י דמעיקרא פשט ליה שמואל דצמר נישואין אזלינן וצמר הכי פשט ליה דצמר

אירוסין אזלינן ועוד דלא הוה ליה למימר לשויה חללה לא קמיעביא לי כיון דליתו נמי ידע דלא קמיעביא ליה אלא לענין קימה אלא שהיה מדמה זה לזה והכי הוה ליה למימר שאני אסור קימה מאסור חללה ונראה לר"י דשמואל היה סבר דמיעביא ליה אי חשיב ליה לר"מ משמרת צביאה פסולה כיון שהקידושין היו צהיתר או לא והיה יכול להשיבו דזו צביאה כשרה היא דמותר לכתוס כדקאמר צממוך אלא לפי דבריו שצבור לאסור לכתוס משיב לו תנינא דמן הנישואין פסולות וכיון דעיקר חללות מן הנשואין סברא הוה דצמר נישואין אזלינן אפי' הוה הקידושין צהיתר: הא לא אישתי גופה. קודס נישואין אחר שנתמנה להיות כ"ג וה"ה אס אירס צוגרת או קטנה וצגרה ואח"כ נתמנה להיות כ"ג דדוקא נתמנה ואח"כ צגרה הוא דלא ינווס דנשתנה הגוף אחר שנתמנה וצ"ע אס אחר שנתמנה נעשית מוכת עין או צעולה אי הוה נשתנה הגוף ולא ינווס או לא וקצת משמע צפ"ק דקדושין (דף י.) דלא חשיבא צעולה אישתי גופה דקאמר אי תחלת צביאה קונה יכול כ"ג לנדק צביאה ואי חשבו כאישתי גופה היאך ינווס והלא צעולה היא צשעת נישואין אס תאמר צביאה אירוסין (א) עושה ומייהו צפ' אלו נערוס (כמוצות לח: וסס) חשיב צעולה שינוי הגוף גבי הא דפריך דאצדנא צמולה צמולה לגויה שוה שהרי אי קורא צה נערה אסר לא אורסה ומשני הא אישתי גופה הא לא אישתי גופה והא דאמר ר' צפ' נערה צמזמזות (דף מה. וסס) ודלמא כי חדיית רחמנא היכא דלא אישתי גופה שלא צגרה התם סהיתה כבר צעולה מן הצועל לא חשיב שינוי הגוף צבעילת צעל וצבעילת צועל אע"ג דהוה שינוי הגוף התם לא איירי אלא צנשתנה הגוף אחר העצירה. [וע"ש מוס' כתובות לח: ד"ה דלמא]: דומיא דגרושה. וא"ת דאצדנא גרושה דומיא דלאלמנה גרושה מן הנשואין וי"ל דלחומרס מקשינן ועוד אר"י דגרושה היא אף מן האירוסין כמו גרושה דכהן הדיוט ואע"ג דצהשולט [גיטין מה. וסס] א"ת דכ"ה צ"ע: פ"ד לבוגרת

גה א מ"י פ"ז מהל' אסורי צביאה הל' יב סמג לאוין קפה ועשין כו: נו ב מ"י שם הל' י: נו ג מ"י שם הלכה א: נב ד מ"י שם הל' יא: נג ה מ"י שם הל' יב: נד ו מ"י שם הל' י: נטו ט"ע א"ה"ע סימן ו סקף א:

תוס' חד מקמאי

קוישא דלמא ר"מ כ"י"א בשלא כדרכה ופליג עליה בפניו הבא על הפנויה. ועוד לישני ליה רב דאמר כר"ש. ועוד לישני ליה דבאנס מיירי דבכה"ג לא עושה זונה בפניו הבא על הפנויה (ועוד לישני ליה) דאיתיה קשיא דרב אורב דהא אמר רב בפ"ק דכתובות הלכה כר' יוסי דאמר אס רוב העיר נישואין לכהונה ה"ו נושא לכהונה (א) דאראב"י גבי אנוסת עצמו ומפוחת עצמו הולד חלל. (ב) ואוקימנא דאראב"י בפותחה אבל באנוסה ליכא משום זונה בפניו הבא על הפנויה (ואנוסת חברו דקתיב משום לה דאמר לא ישא) לכך נראה מה פירוש הראב"ד דהכי פריך אי רב כחידאה ס"ל ה"ל לאשמועינן הא דר"א אלא לאו שי"מ דאליבא דר"ה אמר למילתיה ושני ליה בממאנא דכ"ע בעל ש"א עושה אותה בעולה א"ת אמר כר"ה בפ"ק בר חייא נבעלה לכהונה כשרה לכהונה ואפי' לכ"ג דאין זנות לכהונה. וקטנה שנתפתחה תחת בעלה אסורה לבעלה כהן ומותרת לבעלה ישראל דפתיחו קטנה אונס הוא ואונס בירשאל משרא שרי. והא דתיבא את איה עושה חלל מגדה ה"ק אפילו בא עליה ב' פעמים דאילו ראשונה לא צריך שהיה כיון דגדה שכיח לבעלה בתר זימא נדותה אינה מתחללת. (א) נראה בפ"ק עשרה יוחסין אמר רב אסי הלכך כהן שבא על אחותו זונה עשה לה חלה לא עשה לה חור ובא עליה עשאה חללה:

(א) נראה דל"ל ועוד לקמן ספק רב הלכה כר"א גבי אנוסת מיניו ומפוחת מיניו הולד חלל כו'. (ב) לפיכך נגמ' לא אמרין שום חילוק צין פסותה לאנוסה אליבא דר"א וצ"ע. (ג) נראה דל"ל גרושת צפ' עשרה יוחסין דף טו ע"ב

הבא

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות נ.מ. עין משפט נר מצוה

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

הבא על אחותו ומשני משעת העראה הוא דפגמה איפטר ליה מקטלה ממונה לא משלם עד גמר ביאה ופירש בקונטרס דאין משלם קנס עד גמר ביאה שיש סם השרת בתולים ומפרש ר"ת וריב"א דודאי משלם קנס אהעראה ושללה כדרכה א"ע"ג דאין משיר בתולים והסם דוקא קאמר ללא משלם עד גמר ביאה משום

הא מני ר' מאיר היא ר"מ דאמר בתוליה עד שיהו כל בתוליה קיימין פרט לזוגרת ואיתר ליה צבתוליה למעוטי צעולה שלא כדרכה דשריא: **ורב דאמר** פסולה כרבי אלעזר דאמר לעיל צבתוליה מקלאת בתולים לרביי בוגרת ואתא צבתוליה למעוטי צעולה שלא כדרכה דלעיל: **דהויא לה זונה** ואפי' לכהן הדיעו אסורה: **דהא אמר**

דמעיקרא קם לי' בדרכה מינייה דיתן להזילה בנפשו והא דנקט הסם כגון שבא עליה שלא כדרכה וחזר וזא עליה כדרכה הוה מצי למינקט וחזר וזא עליה שלא כדרכה כיון דחייב קנס אשלל כדרכה ועוד מנינו למימר דא"ע"ג דיש קנס בשלא כדרכה בהעראה אין קנס לפי שלא נתרמה העראה להיות כגמר ביאה לענין קנס דהא לעריות וצבינה לאוין וחיבי עשה ואשה לזעלה ויצמה מנרכינן קראי לעיל (דף נה.) לרבות העראה וכן משמע מתוך הך דשמעתין דאי יש קנס בהעראה הוה ליה לטנוי כגון שלא עשה אלא נשיקה ונשיקה אינו משיר בתולים כדמשמע בפרק בן סורר (פסהדרין דף עג. עב.) ור"ת ורי' אין קנס בהעראה היאך איש מתחייב קנס למחן דלמר העראה זו הכנסת עטרה דבהכנסת עטרה הוא משיר בתוליה כדמוכח בן סורר (ג"ז סו.) ואו היא כבר צעולה ורחמנא אמר בתולה ולא צעולה וי"ל דכתיב חייב רחמנא הואיל וצבעילה זו נעשית צעולה א"ע"ג ללא מתחיל חיוב קנס עד אח"כ דאי לא תימנא הכי למה ליה למכתב העראה כלל לילך העראה מנערה המאורסה כולל העריות דאיתקוש כולם להדדי כדאמר' בריש פירקין (דף נה.) וצנערה המאורסה ע"כ מייחייב בהעראה דאי בגמר ביאה כבר השיר צבתוליה צהכנסת עטרה ורחמנא אמר צבתוליה ולא צעולה כדדרשינן צפ' ד' מיתות (פסהדרין סו.) אלא ע"כ אפי' לא מייחייב אלא עד גמר ביאה כיון דצביאה זו נעשית צעולה חייב רחמנא אכל קשה אי א"כ מאי פריך צנן סורר הניחא ל"ד העראה זו נשיקה אלא למחן דאמר העראה זו הכנסת עטרה מאי איכא למימר הוה לדידה גמי אחי שפיר דהא לא מייחייב קנס בהכנסת עטרה אלא בגמר ביאה ממש: **דאמרי** ר' מאיר א"ע"ג דלר' מאיר חייבי לאוין וכריתות בני קנס דרב גופיה מוקי מתמיתין דריש אלו נערות (פסות דף כט.) כרבי מאיר הכא לכו מקנס ממעט להו אלא לענין שאין ראיה לקיימה כדקמיני נמי סיפא באלו נערות (סו. ג.) אס לא היתה ראיה לשה בישראל אינו ראיה לקיימה שנאמר וכו' תהיה לאשה בלשה הראויה לו תימנא דהתם (דף מ.) פריך עלה ולימי עשה ולדחי לא תעשה ומאי פריך שאני הכא דגלי קרא וי"ל דפריך הכי וימי עשה וכי תימנא שאני הכא דגלי קרא אס כן נגמר מהכא ככל מקום דלא דחי א"כ פריך דלא הוה ליה לאוקמי קרא צחיבי לאוין אלא צחיבי כריתות דוקא דהוה אמינא שמותר לקיימה הואיל ואיתרבו לקנס מהצבתולות ומנערות בריש אלו נערות (סו. דף קט.) דקראי משמעני דהיכא דאיכא קנס איכא נישאין אכל צחיבי לאוין נימא דחתי עשה ודחי לא תעשה אכל קשה דמשני היכא אמרינן דחי כגון מילה בצרעת אכל הכא אי אמרה לא צעירה ליה מי אימיה לעשה כלל א"כ למה לי קרא למעוטי שלא ישתנה ונראה לר"י דהכא לכו מיתורא קדיש אלא הכי פירושו ולו תהיה לאשה בצרעה הראויה לו פרט לאלמנה משום דדרשינן באלו נערות (סו. דף קנ.) תהיה מדעמה וכיון דצעינן מדעמה א"כ צעינן אשה הראויה לו דלא חשיב עשה דהא אי אמרה לא צעירה ליה מי אימיה לעשה כלל אמרינן דחי כגון מילה בצרעת כו' א"כ מעיקרא ס"ד כדפי' דמיתורא קא את לא תעשה דלא מסיק אדעתיה דלא אתי עשה ודחי לא תעשה אלא כגון מילה בצרעת כו' א"כ מעיקרא ס"ד כדפי' דמיתורא קא דריש: **וְרַב דָּאָמַר בְּרַבִּי אֶלְעָזָר** לא סביר רב כרבי אלעזר דאמר רב ושמואל דאמרי תרויהו בוגרת ומוכת ע"ך לא ישא ורבי אלעזר מכשיר בוגרת אלא הכי קאמר דרב דאמר לרבי אלעזר נצעלה שלא כדרכה פסולה לכהונה כיון דמכשיר בוגרת וליה לא סבירא ליה והשתא ניחא דפריך אי כר' אלעזר מאי איריא משום צעולה מילוק ליה דהויא זונה דהא אמר רבי אלעזר פנוי כו' ואי אליבא דנפשיה קאמר מאי פריך דאטו משום דסביר לה כר' אלעזר בחדא סביר לה כומיה ככל מיילי דאין שני הדברים הללו תלוין זה בזה דמה ענין זה אכל זה ועוד דעל כרחק לא סביר כומיה צהא דלמר פנוי הצא על הפנויה עשהא זונה מדפריך ארב בסמוך ובהא אמר רב עמרם דאין הלכה כר' אלעזר ובסוף פ"ק דכתובות (דף טו. ו) ויש גבי מיתוקת שנאנסה פסיק לשה כר' יוסי דמכשיר והיכי הוה מכשיר אפילו בתרי רובי אי סביר פנוי הצא על הפנויה עשהא זונה ודוחק לומר דלא אנטריך לפסוק אלא לצא עליה לשום ארשות אלא אליבא דר' אלעזר קאמר וליה לא סבירא ליה: **שְׁנַיִם וְאַרְבַּעַה** וא"ת ומהיכא מסיק אדעתיה למיסר לאיטרין קא למעוטי וי"ל דסלקא דעתך לאסור משום דאיתקוש וכי תימנא אס אימיה דחי נמי אסור לכבוש רחמנא אתנן ומחיר כלב וזונה א"כ הוה אמינא דכל חד לחוד שרי ומיהו (ו) למחן דלמר (ב"מ ג.) ובשאר דוכתי משמע שניהם כחד ומשמע אחד בפני עצמו עד שיפרוט לך הכתוב יחדו ה"ל למכתב הכי וצפ' כל האסורין (תמורה דף ל. ו) מיהא דרשא דשניס ולא ד' נפקא לן דאין זנות לכהונה: שאניו

(א) לקמן סא: עו. סנהדרין נא. תמורה ל. (ב) מפקחין (א) תמורה ל: סוטה כו. ד (תמורה ל. ע"ש ל: וגם בטובה כו.) (ז) ובפרוך פי כלב קטן טלוול צלילה בדברות מן כפרים,

תורה אור השלם

1. לא תביא אתנן זונה ומחיר כלב בית יי' אלהיך לכל גדר כי תועבת יי' אלהיך גם שנייהם: דברים כג יט

גליון הש"ס

גמ' ורב דאמר כרבי אלעזר עין משנת הרשב"א סי' אף לר"א:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אתנן כלב. י"ב ויבספת תמורה דף ל' פרש"י היך טלה זה ומלין כלבמן אללי אלא דטווח דהא רובע כלב כופרי כו' משמע דמיייר צבעולת כלב וכן בטובה דף כו ע"ב: (ב) תרס' ד"ה שניס וכו' ומיהו דאין למחן דלמר משמע וכו' וצפ' כל האסורין בלאו האי דרשא:

מוסף רש"י

פנוי הבא על הפנויה כו' עשהא זונה. לפסל מן הכהנים (תמורה ג.) ונה דלבעלת זוט קרי זונה (תמורה ג.) אין זנות לכהונה. אינה נעשית זונה צבעולת בתמה ואינה נאשרת על צעלה (תמורה כו.) אתנן זונה. מן טלה צבתוליה (תמורה כו.) ומחיר כלב. אתנן כלב. עולה (סו.) אתנן כלב. שאס אדם אומר לזונה היך טלה והבעלי לכלי ומלין כלבמן אללי (תמורה ג.) ומחיר זונה. שסליף טלה בזונה וקנאה לנפשה בואו טלה (סו.) או: הימה לו שפתה זונה והסליפה צעלה ומדקאמר אתנן כלב מותר מכלל דלאו זנות הוא, דאי זנות הוא הוה חיל עליה שם אתנן (תמורה סו.)

מסורת הש"ס

הבא על אחותו ומשני משעת העראה הוא דפגמה איפטר ליה מקטלה ממונה לא משלם עד גמר ביאה ופירש בקונטרס דאין משלם קנס עד גמר ביאה שיש סם השרת בתולים ומפרש ר"ת וריב"א דודאי משלם קנס אהעראה ושללה כדרכה א"ע"ג דאין משיר בתולים והסם דוקא קאמר ללא משלם עד גמר ביאה משום דמעיקרא קם לי' בדרכה מינייה דיתן להזילה בנפשו והא דנקט הסם כגון שבא עליה שלא כדרכה וחזר וזא עליה כדרכה הוה מצי למינקט וחזר וזא עליה שלא כדרכה כיון דחייב קנס אשלל כדרכה ועוד מנינו למימר דא"ע"ג דיש קנס בשלא כדרכה בהעראה אין קנס לפי שלא נתרמה העראה להיות כגמר ביאה לענין קנס דהא לעריות וצבינה לאוין וחיבי עשה ואשה לזעלה ויצמה מנרכינן קראי לעיל (דף נה.) לרבות העראה וכן משמע מתוך הך דשמעתין דאי יש קנס בהעראה הוה ליה לטנוי כגון שלא עשה אלא נשיקה ונשיקה אינו משיר בתולים כדמשמע בפרק בן סורר (פסהדרין דף עג. עב.) ור"ת ורי' אין קנס בהעראה היאך איש מתחייב קנס למחן דלמר העראה זו הכנסת עטרה דבהכנסת עטרה הוא משיר בתוליה כדמוכח בן סורר (ג"ז סו.) ואו היא כבר צעולה ורחמנא אמר בתולה ולא צעולה וי"ל דכתיב חייב רחמנא הואיל וצבעילה זו נעשית צעולה א"ע"ג ללא מתחיל חיוב קנס עד אח"כ דאי לא תימנא הכי למה ליה למכתב העראה כלל לילך העראה מנערה המאורסה כולל העריות דאיתקוש כולם להדדי כדאמר' בריש פירקין (דף נה.) וצנערה המאורסה ע"כ מייחייב בהעראה דאי בגמר ביאה כבר השיר צבתוליה צהכנסת עטרה ורחמנא אמר צבתוליה ולא צעולה כדדרשינן צפ' ד' מיתות (פסהדרין סו.) אלא ע"כ אפי' לא מייחייב אלא עד גמר ביאה כיון דצביאה זו נעשית צעולה חייב רחמנא אכל קשה אי א"כ מאי פריך צנן סורר הניחא ל"ד העראה זו נשיקה אלא למחן דאמר העראה זו הכנסת עטרה מאי איכא למימר הוה לדידה גמי אחי שפיר דהא לא מייחייב קנס בהכנסת עטרה אלא בגמר ביאה ממש: **דאמרי** ר' מאיר א"ע"ג דלר' מאיר חייבי לאוין וכריתות בני קנס דרב גופיה מוקי מתמיתין דריש אלו נערות (פסות דף כט.) כרבי מאיר הכא לכו מקנס ממעט להו אלא לענין שאין ראיה לקיימה כדקמיני נמי סיפא באלו נערות (סו. ג.) אס לא היתה ראיה לשה בישראל אינו ראיה לקיימה שנאמר וכו' תהיה לאשה בלשה הראויה לו תימנא דהתם (דף מ.) פריך עלה ולימי עשה ולדחי לא תעשה ומאי פריך שאני הכא דגלי קרא וי"ל דפריך הכי וימי עשה וכי תימנא שאני הכא דגלי קרא אס כן נגמר מהכא ככל מקום דלא דחי א"כ פריך דלא הוה ליה לאוקמי קרא צחיבי לאוין אלא צחיבי כריתות דוקא דהוה אמינא שמותר לקיימה הואיל ואיתרבו לקנס מהצבתולות ומנערות בריש אלו נערות (סו. דף קט.) דקראי משמעני דהיכא דאיכא קנס איכא נישאין אכל צחיבי לאוין נימא דחתי עשה ודחי לא תעשה אכל קשה דמשני היכא אמרינן דחי כגון מילה בצרעת אכל הכא אי אמרה לא צעירה ליה מי אימיה לעשה כלל א"כ למה לי קרא למעוטי שלא ישתנה ונראה לר"י דהכא לכו מיתורא קדיש אלא הכי פירושו ולו תהיה לאשה בצרעה הראויה לו פרט לאלמנה משום דדרשינן באלו נערות (סו. דף קנ.) תהיה מדעמה וכיון דצעינן מדעמה א"כ צעינן אשה הראויה לו דלא חשיב עשה דהא אי אמרה לא צעירה ליה מי אימיה לעשה כלל אמרינן דחי כגון מילה בצרעת כו' א"כ מעיקרא ס"ד כדפי' דמיתורא קא את לא תעשה דלא מסיק אדעתיה דלא אתי עשה ודחי לא תעשה אלא כגון מילה בצרעת כו' א"כ מעיקרא ס"ד כדפי' דמיתורא קא דריש: **וְרַב דָּאָמַר בְּרַבִּי אֶלְעָזָר** לא סביר רב כרבי אלעזר דאמר רב ושמואל דאמרי תרויהו בוגרת ומוכת ע"ך לא ישא ורבי אלעזר מכשיר בוגרת אלא הכי קאמר דרב דאמר לרבי אלעזר נצעלה שלא כדרכה פסולה לכהונה כיון דמכשיר בוגרת וליה לא סבירא ליה והשתא ניחא דפריך אי כר' אלעזר מאי איריא משום צעולה מילוק ליה דהויא זונה דהא אמר רבי אלעזר פנוי כו' ואי אליבא דנפשיה קאמר מאי פריך דאטו משום דסביר לה כר' אלעזר בחדא סביר לה כומיה ככל מיילי דאין שני הדברים הללו תלוין זה בזה דמה ענין זה אכל זה ועוד דעל כרחק לא סביר כומיה צהא דלמר פנוי הצא על הפנויה עשהא זונה מדפריך ארב בסמוך ובהא אמר רב עמרם דאין הלכה כר' אלעזר ובסוף פ"ק דכתובות (דף טו. ו) ויש גבי מיתוקת שנאנסה פסיק לשה כר' יוסי דמכשיר והיכי הוה מכשיר אפילו בתרי רובי אי סביר פנוי הצא על הפנויה עשהא זונה ודוחק לומר דלא אנטריך לפסוק אלא לצא עליה לשום ארשות אלא אליבא דר' אלעזר קאמר וליה לא סבירא ליה: **שְׁנַיִם וְאַרְבַּעַה** וא"ת ומהיכא מסיק אדעתיה למיסר לאיטרין קא למעוטי וי"ל דסלקא דעתך לאסור משום דאיתקוש וכי תימנא אס אימיה דחי נמי אסור לכבוש רחמנא אתנן ומחיר כלב וזונה א"כ הוה אמינא דכל חד לחוד שרי ומיהו (ו) למחן דלמר (ב"מ ג.) ובשאר דוכתי משמע שניהם כחד ומשמע אחד בפני עצמו עד שיפרוט לך הכתוב יחדו ה"ל למכתב הכי וצפ' כל האסורין (תמורה דף ל. ו) מיהא דרשא דשניס ולא ד' נפקא לן דאין זנות לכהונה: שאניו